

Tình Dương

Contents

Tình Dương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	6
7. Chương 7	7
8. Chương 8	8
9. Chương 9	9
10. Chương 10	10

Tình Dương

Giới thiệu

Thể loại: Đoàn văn, cường công cường đại thụ, thể thân, ngược tâm H và HEEdit: Mạc LiLần đầu tiên hân nhìn thấy n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-duong>

1. Chương 1

Lần đầu tiên hân nhìn thấy người kia, là ở chợ nô lệ. Chế độ nô lệ ở thế giới văn minh hiện đại này đã mai danh ả tích rất lâu. Việc mua bán nô lệ vì trở thành một trò tiêu khiển của giới thượng lưu, nên mới giữ được đến tận bây giờ. Trong một câu lạc bộ đêm cao cấp, nơi chỉ có thành viên VIP mới có thể thông hành, hân cùng hơn mười người khác bị lôi ra dưới ánh đèn. Những người thành đạt thường hay xuất hiện ở các tờ báo tài chính, kinh tế có khí chất nho nhã, giàu có, lại xem xét bọn hân giống như đang chọn lợn trong một trang trại, tùy ý đánh giá bọn hân, những ngón tay được chăm sóc sạch sẽ xinh đẹp thỉnh thoảng lại xẹt qua thân thể của bọn hân, như muốn kể ra dục vọng vụn vặt giấu kín của họ.

Người kia khi nhìn thấy hân liền kinh ngạc đến mức ngất đại, sau đó không nói hai lời liền ra giá, mua hân về. Lúc ấy, hân chỉ biết người này là một thanh niên trẻ tuổi cao lớn, cũng không để ý kĩ diện mạo của y. Dù sao người mua nào cũng là người mua, cho dù thiếu một con mắt, hay hơn một cái mũi, hân cũng đều phải nghe mệnh lệnh của họ, nên bộ dáng đẹp hay xấu xí cũng không có gì khác nhau.

Về sau, hân có cơ hội nhìn lên khuôn mặt lúc ngủ của người kia, hân mới phát hiện ra, y rất đẹp. Ở thế giới của hân, rất hiếm những người xinh đẹp, tất cả mọi người đều mặc quần áo bẩn thỉu rách nát, khuôn mặt hung thần ác sát, vì họ luôn phải cảnh giác đối với những người xung quanh. Điều này rất bình thường, vì nếu phải sống thời gian dài ở cống thoát nước như vậy, ai cũng sẽ có một đôi mắt giống mắt chuột. Đối với

hắn mà nói, người có bộ dáng xinh đẹp chỉ tồn tại trên những tấm áp phích dán bên đường, chứ không tồn tại thật.

Nhưng người kia so với ngôi sao trên áp phích còn đẹp hơn nhiều. Dáng người y cao lớn, cơ thể cân xứng với cơ bắp cường tráng, mày đậm dài, mũi thẳng, đôi mắt đang nhắm kia, khi mở ra còn sáng ngời có hồn. Hắn thường tham lam mà ngắm nhìn y đến quên cả ngủ. Hắn cứ nghĩ mãi, một người xuất chúng như vậy, vì sao lần đầu tiên hắn nhìn thấy y lại không có cảm giác gì? Có lẽ bởi vì hắn, khi đó còn chưa có tình.

Khi người kia đem hắn mang về biệt thự riêng, những người hầu trong nhà cũng rất giật mình. Mãi sau này, hắn mới biết lí do là gì. Đến nơi này ngày đầu tiên, hắn cũng với y đã làm việc kia.

Trong một nhà phú thương, không thiếu gì người hầu, hắn tự nhiên hiểu được người kia mua hắn về, không phải để làm mấy việc quét tước dọn dẹp. Nhưng mà bản thân hắn, đến việc giữa nam nữ bình thường hắn còn không hiểu, mơ mơ hồ hồ như xem hoa trong sương mù, thì làm sao có thể biết được đàn ông với đàn ông cũng có thể thân mật đến mức như vậy? Lúc người kia cởi quần áo của hắn, hắn ngây ngô đến mức tay chân cũng không biết nên để vào đâu. Khi người ấy tiến vào hắn, cả người hắn đều nóng hừng hực, cảm thấy thẹn không biết phải như thế nào mới tốt. Người kia rất cẩn thận, không làm hắn cảm thấy rất đau, khi bị ôm thắt lưng, bị xuyên qua, lại ỉn ỉn có một loại khoái cảm khó có thể mở miệng.

Theo động tác ngày càng kịch liệt, người kia hôn khắp người hắn, cả môi và lưỡi đều mang theo nhiệt độ nóng bỏng. Y giống như một người say, ghé vào tai hắn nỉ non: Lạc Dương, Lạc Dương. Thân mình hắn run lên, người kia bắn ở trong cơ thể hắn.

Hắn đã hiểu được lí do, vì sao khi người kia nhìn thấy hắn lần đầu tiên lại kinh ngạc như vậy. Có lẽ đại khái là do hắn rất giống một người tên là Lạc Dương. Mà về sau, người kia cũng chứng thật ý nghĩ của hắn, y vỗ về mặt hắn thì thào nói.

“Bề ngoài người rất giống Lạc Dương.”

Giống nhau có hàng lông mi cong cong, ánh mắt trong suốt, khi mỉm cười khoe môi gợi lên một độ cong rất đẹp, làm cho y mỗi lần nhìn thấy đều thất thần. Thật ra làm sao lại có thể không giống được? Vì Lạc Dương, chính là ca ca song bào thai của hắn.

2. Chương 2

Bọn hắn sinh ra không lâu liền bị chia tách, hắn đi theo phụ thân, còn Lạc Dương đi theo mẫu thân. Nguyên nhân vì sao bố mẹ hắn tách ra, phụ thân hắn nói hàm hàm hồ hồ, cũng có thể do thời điểm ấy hắn quá nhỏ, không thể hiểu được tất cả. Nói tóm lại, khi hắn năm tuổi, phụ thân hắn bị bệnh tả đã chết, để lại một mình hắn ở xóm nghèo rách nát kiếm ăn. Chính hắn đã giãy dụa lớn lên như thế nào hắn cũng không có ấn tượng lắm, dù sao cũng không ngoài mấy việc như trộm, cướp. Có khi cũng có thể là đi đến những nhà máy ngấm giá rẻ nhận lao động trẻ em. Cho nên khi hắn bị đưa đến chợ nô lệ, hắn còn cảm thấy mừng thầm. Ở những nhà giàu có, cuộc sống chắc chắn tốt hơn so với việc lăn lộn đầu đường. Mẹ hắn mang theo Lạc Dương, tái giá, nàng gả cho một nhà thương nhân giàu có và đông đúc, cũng đoàng hoàng như một phu nhân chính thức, không còn ai dám nhắc tới việc nàng từng có một đời chồng và có một đứa con riêng.

Đoạn sau, dựa vào lời miêu tả của người kia hắn mới biết. Người kia khi tâm trạng vui vẻ, sẽ kể cho hắn nghe rất nhiều chuyện về Lạc Dương.

Lạc Dương hiện tại không phải họ Lạc mà lấy họ của bố dượng, nhưng tên vẫn là Lạc Dương, một cái tên rất êm tai. Cuộc sống của những kẻ giàu có cũng chỉ là một vòng tròn nhỏ hẹp, nên người kia coi như là thanh mai trúc mã, cùng Lạc Dương lớn lên bên nhau, cùng học trong một trường quý tộc, nghỉ hè cũng cùng đi nghỉ ở một chỗ, thường xuyên chạm mặt ở những buổi party quý tộc. Hai người có thể coi là bạn tốt của nhau.

Ban ngày, người kia cùng Lạc Dương nâng cốc nói chuyện vui vẻ, từ chuyện tài chính đến kế toán, đến triết học, nói từ chuyện vị hôn phu của Lạc Dương cho đến chuyện cười ngựa trượt tuyết, y đã làm thật tốt vai trò của một người bạn tri kỉ. Nhưng đến đêm, người kia sẽ mở cửa phòng của hắn ra, phát tiết lên người hắn những khát vọng bí ẩn đối với Lạc Dương.

Khi người kia tung hoành ngang dọc trên người hắn, hắn sẽ ôm thật chặt cổ của người kia, nghĩ: Nếu hắn thực sự là Lạc Dương, y nhất định sẽ không đối xử với hắn như vậy. Lạc Dương là một người cao quý, thuần khiết, không nhiễm một hạt bụi, không thể có chút ô uế khinh nhờn.

May mắn, hắn không phải Lạc Dương, hắn xuất thân trong một khu bình dân đầy côn đồ, dè dặt, khổ nạn, hắn có thể cho phép người kia thực thi các loại vọng tưởng trên cơ thể mình. Hắn cũng thuận theo, thực hiện các kiểu tư thế do người kia bày bố, khi người kia ghé vào người hắn, không ngừng gọi “Lạc Dương Lạc Dương”, nước mắt của hắn tràn mi mà ra.

Hắn không biết vì sao mình lại yêu người kia, có lẽ bởi vì đó là người đầu tiên mà hắn có tiếp xúc da thịt thân cận, một kẻ là cô nhi không cha không mẹ như hắn, luôn không muốn rời xa nhiệt độ cơ thể con người. Cũng có thể bởi vì sự ôn nhu của người kia khi ở trên giường, người kia cũng đối xử rất tốt với hắn, cùng hắn cười ngựa du thuyền, khuôn mặt lúc nào cũng tràn đầy sung nịnh. Ban đêm khi hắn mơ thấy ác mộng, người kia sẽ nhẹ nhàng gọi hắn tỉnh, ôm hắn thật chặt trong lồng ngực ấm áp của mình. Tuy rằng hắn biết, những sự mềm mại nhẹ nhàng kia, đều do khuôn mặt rất giống Lạc Dương của hắn, nhưng hắn vẫn không ngăn cản được bản thân, chìm sâu vào. Cho dù chỉ làm bóng dáng của người khác, nhưng sự ôn nhu mà hắn có được đã vượt qua rất nhiều thứ mà hắn nhận được trong mười mấy năm cuộc đời.

3. Chương 3

Tóc mái của hắn đã dài hơn một chút, người kia nói Lạc Dương cũng để kiểu tóc như vậy, cho nên hắn không cắt tóc đi. Tuy rằng thực chất hắn rất thích tóc cắt ngắn, nhẹ nhàng khoan khoái.

Người kia vẫn rất thích yêu cầu phòng bếp chuẩn bị bánh ngọt vị trà xanh cho hắn làm điểm tâm, hắn nghĩ có lẽ đó là điểm tâm mà Lạc Dương thích, vị rất thanh đậm, mang theo hương trà xanh. Nhưng thực ra hắn lại thích bánh trứng rán ở đầu đường, hai xu một chiếc. Vì bánh ấy đầy mỡ nên có lẽ sẽ khiến cho những thiếu gia có tiền ngán, nhưng hắn lại cảm thấy màu mỡ vàng rực rỡ ấy là tượng trưng cho cuộc sống thật tốt, thật đẹp. Cũng may, hắn chưa bao giờ kiêng ăn, nên cũng rất vui vẻ mà ăn những chiếc bánh trà xanh kia...

Lạc Dương khi cười thường mím môi cười mỉm, người kia rất thích ngắm nhìn, cho nên hiện tại hắn cũng cười như vậy. Thực ra hắn thích cười to vui vẻ hơn, còn lộ ra hai viên răng nanh rất là đắc ý. Lúc đầu khi cười hắn phải rất vất vả mới không chế được, nhưng về sau lại không cần thiết nữa, vì cũng lâu lắm rồi hắn không cười nhiệt tình.

Kỳ thật hắn cũng không tạo nã giống Lạc Dương, sống lẩn lộn ở xóm nghèo, trong khung đã mang theo chút dã tính khó chịu cùng không đành lòng. Vì vậy vai diễn này, có lẽ hắn sẽ không diễn được cả đời. Một ngày nào đó, hắn nhất định sẽ không chịu đựng được nữa. Mỗi lần hắn diễn vai Lạc Dương, người kia đều rất vui vẻ, nhưng đối với hắn thì giống như ngồi xe lên núi, vừa vui vẻ vừa cảm thấy khổ sở.

Chuyện làm tình là nhẹ nhàng nhất, vì người kia sẽ không thể so sánh hắn với Lạc Dương. Hắn từng nghĩ nếu hắn biểu hiện ra bộ dáng thật dâm dăng, người kia phát hiện ra Lạc Dương trong tưởng tượng của y cư nhiên không biết xấu hổ như vậy, sẽ có phản ứng như thế nào đâu? Nhưng kì thật, chỉ cần nhìn thấy cơ thể trần trụi của người kia, mặt hắn đã bắt đầu nóng lên, cho dù là làm cái gì cũng đều cảm thấy xấu hổ, cả thanh âm hắn cũng cố gắng không phát ra, mà căn bản là cũng không phát ra được. Có lẽ đây mới là điểm hắn giống Lạc Dương nhất.

Trong việc buôn bán, có rất nhiều chuyện người lừa ta gạt phiền lòng, cho nên cũng sẽ ngẫu nhiên có khi người kia cảm xúc cũng không tốt lắm. Hắn chỉ biết đứng bên cạnh người kia, tay chân luống cuống. Nếu

là Lạc Dương thì sẽ làm như thế nào? Với người có trình độ học vấn cao như Lạc Dương, có lẽ sẽ biết an ủi người khác, mà hắn lại sống trong một xã hội nhược nhục cường thực (*) chỉ biết chen chân ném đá xuống giếng. Hắn lo sợ bất an đi đến cạnh người kia, thật cẩn thận hỏi.

(*) Nhược nhục cường thực: Kẻ yếu sẽ trở thành thịt, và kẻ mạnh là người ăn thịt. Ý nói yếu thì chết mà mạnh thì sống.

“Có muốn ra ngoài tản bộ không? Đêm nay ánh trăng rất đẹp.”

Ngẩng đầu, bầu trời mây đen dày đặc, một tia ánh trăng cũng không có, hắn hận sự ngu ngốc của mình đến chết. Người kia sững sốt một chút, sau đó thực ôn nhu cười với hắn, cầm lấy tay hắn nói. “Hảo.”

Nụ cười của người kia nhất định là vì Lạc Dương. Chân chính Lạc Dương đâu? Vì sao không đến đây an ủi người kia? Người kia khi tâm tình trở nên bình thường, nhất định sẽ rất cảm kích Lạc Dương, mà thay Lạc Dương ở đây an ủi y là hắn.

Một lần duy nhất hắn làm trái ý của người kia, là ở ngày sinh nhật. Người kia chắc là mới tham gia yến hội sinh nhật của Lạc Dương, uống một chút rượu, vào cửa đã hưng trí rất cao, chạy lên lầu tìm hắn. Hắn khoá trái cửa phòng, người kia không vào được có vẻ hơi cáu giận mà đá cửa, hắn dùng ghế giữ cửa, sau đó đeo ba lô nhảy ra ngoài cửa sổ, trốn ở núi giả trong vườn hoa.

Hôm nay là sinh nhật của Lạc Dương, cũng là sinh nhật của hắn. Chỉ có duy nhất ngày hôm nay, hắn không muốn bị biến thành Lạc Dương. Hắn lấy một miếng bánh ngọt nhỏ từ trong ba lô ra, đây là chiếc bánh hắn dùng số tiền mình tích góp được để mua. Bánh có một tầng bơ rất dày. Lạc Dương có lẽ sẽ rất ghét thứ bánh ngọt nị như vậy, nhưng đối với một kẻ rất ít khi được ăn thứ xa xỉ phẩm như bánh ngọt, thì lúc nào cũng hận không thể được ăn một cái bánh ngọt toàn làm bằng bơ. Đốt một ngọn nến hồng hồng, giống như những năm trước, hắn nhắm mắt chấp tay hứa nguyện. Nhưng hắn lại bỗng nhiên phát hiện chính mình đã không còn nguyện vọng gì cả.

Hắn ôm hai chân ngồi khóc. Khi đau lòng, Lạc Dương nhất định sẽ làm người kia yêu mến, bỏ dáng điệu đậm dáng yêu, tuyệt đối sẽ không giống hắn, khóc chật vật như vậy, nước mắt nước mũi đầy mặt.

Chờ cho đến khi qua mười hai giờ, hắn liền chủ động đi đến cửa phòng của người kia, nói lời xin lỗi, môi hắn hơi mím, cong lên một độ cong xinh đẹp giống Lạc Dương. Người kia cuối cùng chỉ khe khẽ thở dài, không nói gì nữa.

4. Chương 4

Cuối tuần, thời tiết rất tốt, giống như bình thường, hắn ngồi trong phòng ngăn người. Bỗng nhiên dưới tầng phát ra tiếng ầm ầm, hắn nghe thấy người hầu kêu.

“Có trộm a!”

Phản ứng đầu tiên của hắn là vọt ngay đến thư phòng của người kia, hắn biết trong đây để rất nhiều những tài liệu quan trọng. Quả nhiên có một người xa lạ ở trong ấy, cầm một cái hòm nhỏ trong tay. Hắn phác đi lên cướp lại. Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn cảm tạ xuất thân dê tiện của mình.

Tên trộm này bản lĩnh cũng quá kém, để hắn cướp lại được chiếc hòm. Hắn ôm chiếc hòm bỏ chạy, vừa chạy vừa hét.

“Hắn ở thư phòng!”

Người xa lạ ôm lấy cổ hắn, trong tay cầm một con dao nhỏ đâm mạnh xuống, ngực hắn lập tức đổ một mảng lớn, nhưng hắn vẫn ôm chiếc hòm thật chặt. Người kia cùng bảo an chạy đến, bảo an túm lấy tên trộm kéo đi, người kia thì ôm hắn vào trong ngực. Hắn chưa từng thấy người kia kinh hoàng như vậy, âm thầm hắn lại thấy hơi vui vẻ, lúc này, có chút nào là vì hắn hay không?

Ngực đau đớn vô cùng, hắn cố đưa chiếc hòm ướm sưng máu kia đặt vào tay y, còn cười cười.

“Người xem, không có việc gì.”

Hô hấp của người kia cũng không ổn.

“Người đừng nói nữa, để ta đưa người đi bệnh viện.”

Máu không ngừng chảy ra bên ngoài, hắn vẫn cười cười, tựa vào lồng ngực người kia nói.

“Ta là Lạc Thần.” Không phải Lạc Dương. Mặt trời cùng ngôi sao, là một đôi tên cùng Lạc Dương.

“Ta thích ăn bánh trứng rán nhất.” không phải bánh trà xanh.

Mặt người kia đã nhăn lại, ôm hắn lớn tiếng nói.

“Đừng nói! Không được nói!”

Sao người kia lại không rõ? Chuyện này đối với hắn quan trọng như thế nào. Hắn sẽ rời khỏi thế giới này, hắn hy vọng ít nhất cũng sẽ có một người nhớ đến hắn, là Lạc Thần. Cho nên hắn phải nói nhiều một chút về bản thân, trước kia không có cơ hội, về sau lại càng không có.

Hắn dùng lực hít một hơi, giấy dựa nói tiếp.

“Màu ta thích nhất là màu lam, thích nhìn nhất là biển rộng, ta chưa từng được đi học, nhưng ta nghĩ ta sẽ thích chữ văn...”

Việc nói càng ngày càng trở nên khó khăn, cảnh vật trước mắt hắn cũng mơ hồ, hắn dùng hơi cuối cùng nói cho người kia. “Ta là Lạc Thần, xin người hãy nhớ kĩ...”

Sau đó hắn cũng không thể thở được nữa, trước mắt là một màu đen.

Nếu có thể gặp được thượng đế, hắn nhất định sẽ hỏi: Vì sao cùng cha cùng mẹ cùng một giờ sinh ra, mà lại bị an bài hai vận mệnh khác nhau như vậy?

5. Chương 5

Hắn mở mắt ra, chỉ nhìn thấy màu trắng. Hắn hơi trẻ con mà nhăn lại mi, thiên đường giống như vậy sao? Đỉnh đầu có một thanh âm ôn nhu vang lên.

“Tỉnh rồi sao?”

Hắn cố sức chuyển động cổ, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của người kia. Hoá ra hắn còn sống. Hắn muốn nói cái gì đó, nhưng vừa mới hé miệng, cổ họng lại khô rất đau đớn.

Người kia sững nịnh sờ sờ khuôn mặt của hắn.

“Lúc làm phẫu thuật phải gây tê toàn thân, nên ảnh hưởng đến khí quản. Người tạm thời chưa nói được, trước tiên cứ nằm nghỉ ngơi đã.”

Hắn phát hiện trên người mình còn cắm mấy cái ống, hắn nghiêng đầu tiếp tục nhìn người kia. Người kia nhìn qua hơi tiêu tụy, tóc hơi rối loạn, râu cũng chưa cạo, còn lồi thòi hơn so với bộ dáng lúc lưu lạc đầu đường xó chợ của hắn. Người kia cũng nhìn hắn, còn kéo tay hắn cọ xát vào má mình.

“Cảm ơn trời, vì người còn sống.”

Đúng vậy, ta là một “Lạc Dương” biết nghe lời và thoả mãn nguyện vọng của y, nếu mất đi thì thật đáng tiếc.

Hắn bỗng cảm thấy mỗi một vô cùng, có lẽ hắn không nên tỉnh lại. Nếu hắn không tỉnh lại có khi còn tốt hơn.

Nhận thấy cảm xúc của hân, người kia cúi người hỏi.

“Người cảm thấy khó chịu sao? Có muốn uống nước không?”

Hân chậm rãi lắc đầu. Người kia còn ôn nhu, cẩn thận săn sóc hơn cả lúc trước, có lẽ vì áy náy, có lẽ vì khuôn mặt rất giống Lạc Dương này.

Gian phòng bỗng nhiên trở nên trầm mặc, bàn tay của người kia nhẹ nhàng vuốt tóc của hân, còn nhẹ giọng giải thích.

“May mắn không đâm đến gan. Bác sĩ nói chỉ cần chờ miệng vết thương lành lại là không có vấn đề gì lớn. Mấy ngày nay người chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, người cố chịu đựng một chút.”

“Chờ người khỏi hân, ta sẽ đi mua bánh trứng rán cho người, được không?”

Hân mở to mắt. Y còn nhớ rõ.

“À, còn nữa, ta mới mua cho người một chiếc áo khoác màu lam, người nhất định sẽ thích nó. Chờ khi nào người khỏi hân liền mặc nó, có được không?”

Đôi mắt hân mở thật to, bên trong nước mắt chảy xuống không ngừng. Y còn nhớ, đều nhớ.

Người kia kích động lau nước mắt cho hân, nói.

“Lạc Thần, làm sao vậy? Ta đi gọi thầy thuốc nhé?”

Giây phút nghe thấy tên mình, nước mắt của hân chảy càng nhiều. Hai chữ kia theo miệng của người kia phát ra, đầy nhịp điệu, hoá ra nghe lại tốt như vậy. Lạc Thần, y gọi Lạc Thần. Hân vội kéo tay áo của người kia không buông, nước mắt nước mũi còn làm cho cổ tay áo của y bẩn hết.

Hân biết, bộ dạng của mình bây giờ nhất định rất khó coi. Nhưng hân không quan tâm. Hân muốn cho người kia biết, đây chính là bộ dáng của Lạc Thần khi khóc. Người kia cúi xuống, ôm hân, không ngừng bên tai hân nói: Lạc Thần, Lạc Thần của ta.

Hân không để ý đến đồng dây dợ ống tiêm trên tay, gắt gao ôm lấy thân thể ấm áp của người kia. Như thế này, hân có thể chờ mong điều gì không?

Ta là Lạc Thần, ta không phải là cái bóng của mặt trời, ta là một ngôi sao, ta cũng sẽ phát ra ánh sáng của chính mình. Người có nguyện ý chấp nhận ta không?

6. Chương 6

Lần đầu tiên Hứa Thiên Dịch nhìn thấy Lạc Dương là trong buổi tiệc sinh nhật bảy tuổi do cha mẹ hân tổ chức. Tiệc sinh nhật của một thiếu gia nhà giàu, thì những người đến dự sẽ là những vị thiếu gia khác có bối cảnh xấp xỉ. Một đám trẻ ăn mặc xinh đẹp tinh xảo như những con búp bê, chạy tới chạy lui trong phòng khách rộng lớn. Trong không khí náo nhiệt như vậy, hân chú ý đến một đứa bé trai nhỏ bé, có đôi lông mi cong cong cùng đôi mắt trong suốt, diện mạo rất sạch sẽ.

Đứa bé này chỉ ngồi trong góc, nở một nụ cười thoả mãn cầm một cái đĩa bánh ngọt. Điều này làm hân tò mò mà tiến lại gần.

“Cái này ăn ngon như vậy sao?”

Đứa bé kia gật đầu, xúc một miếng bánh cho vào miệng, khoé miệng nhẹ nhàng mím lại, cong lên một chút.

“Bánh ngọt vị trà xanh là ngon nhất.”

Nụ cười nhẹ nhàng kia rất đẹp, làm hân nhìn đến ngây dại. Hân luôn nhớ kỹ đứa trẻ tên là Lạc Dương này, cũng nhớ hân thích ăn bánh ngọt vị trà xanh.

Không biết có phải do ông trời cố ý an bài hay không, mà sau này hần tiếp xúc với Lạc Dương rất thường xuyên. Hai người cùng học trong một trường học quý tộc, tham dự những yến hội dành cho người nổi tiếng giống nhau, thậm chí khi đi nghỉ phép cũng gặp mặt nhau ở cùng một chỗ, chuyện trở thành những người bạn tốt của nhau cũng là bình thường.

Từ từ, hần liền nhớ rõ rất nhiều điều về Lạc Dương: y thích để tóc mái dài chấm mi, y thích mặc quần áo màu nhạt, thích cưỡi ngựa trượt tuyết,... sự để ý đến đối phương như vậy, từ khi nào lại biến thành tình yêu, chính hần cũng không biết.

Lạc Dương có một vị hôn thê xinh đẹp và đáng yêu, đã đính hôn với y từ hồi còn nhỏ, cả hai bên đều rất xứng với nhau. Nên mỗi tình đơn phương với Lạc Dương hần chỉ có thể giấu trong lòng, lấy thân phận bạn thân đứng bên cạnh y. Tình cảm thích y dành cho hần, cũng chỉ là tình bạn. Chỉ mình hần mới hiểu rõ, thứ khát vọng điên cuồng âm u kia đang không ngừng phát sinh trong lòng hần, càng áp lực lại càng thiêu đốt, không biết ngày nào sẽ không khống chế được.

Hôm ấy, hần cùng khách hàng đi đến chợ nô lệ, khi nhìn thấy người đứng trên sân khấu kia, hần sợ đến mức ngất người. Long mi cong cong cùng đôi mắt trong suốt, giống y hệt Lạc Dương. Ma xui quỷ khiến, hần liền mua y.

Từ ấy về sau, hần có một nô lệ. Người thiếu niên hèn mọn kia thoả mãn tất cả ảo tưởng của hần đối với Lạc Dương. Khi hần tiến vào thân thể mềm mại kia, long mi giống y như Lạc Dương hơi nhắm lại, đôi mắt giống y như Lạc Dương phấp phất hơi nước, khuôn mặt giống y như Lạc Dương bị tình dục hun thành màu phấn hồng, tất cả tốt đẹp giống như trong một giấc mộng. Lạc Dương mà hần thích đang trần trọc rên rỉ dưới thân hần, làm cho hần kích động đến mức không thể kiềm chế, không ngừng hôn thân thể dưới thân hần, không ngừng kêu gọi “Lạc Dương”.

Thời gian dưới giường cũng tốt đẹp như vậy. Người thiếu niên kia có tóc mái che vừa ngang mắt, mặc những bộ quần áo màu nhạt do hần mua ngồi trong sân, tay cầm miếng bánh ngọt trà xanh, quay đầu cười nhẹ nhàng với hần, hần hoảng hốt mà cảm thấy người ngồi ở kia chính là Lạc Dương. Hần mang y đi cưỡi ngựa, đi du thuyền, hết sức sùng y, thiếu niên nhu thuận rúc vào trong ngực hần, hần cùng “Lạc Dương” quả thực đã trở thành một đôi tình nhân.

Giấc mộng này quá ngọt ngào, lại dài lâu, hần đôi khi còn lẫn lộn nó với hiện thực. Ban ngày khi hần cùng chân chính Lạc Dương ngồi cùng nhau, có mấy lần hần suýt nữa làm ra những hành động thân thiết như với “Lạc Dương” của hần, may mà dừng lại đúng lúc, không đến mức làm bí mật hần vẫn ẩn dấu lộ ra ngoài ánh sáng. Nhưng tóm lại, mọi chuyện đều phát triển theo hướng tốt, hần đã không còn những khát vọng âm u đối với Lạc Dương nữa, có thể thoả mãn làm bạn tốt với y.

7. Chương 7

Hiện tại, càng ngày hần càng khát vọng được cùng “Lạc Dương” cùng một chỗ, vì đó là một “Lạc Dương” hoàn toàn thuộc về hần, có thể thân thiết hôn môi, có thể ôm có thể vuốt ve.

Thực ra thiếu niên kia cũng có rất nhiều điều không giống Lạc Dương. Y không biết cưỡi ngựa, khi dắt dây cương thân hình cứng ngắc như tượng gỗ, lại còn cổ tình biểu hiện vô cùng tự nhiên vô cùng thoải mái. Y còn không biết chút gì về thiên văn địa lý, không giống như Lạc Dương có thể cùng hần nói chuyện trên trời dưới đất. Trong phòng y bày những kiểu tranh mà Lạc Dương thích, dù không hiểu nhưng y vẫn cố bày ra bộ dáng thưởng thức, khoe miệng mỉm cười. Rất nhiều chỗ, sứt sẹo sai lệch chồng chất, hần nên cảm thấy chán ghét những điểm như vậy, nhưng cuối cùng hần vẫn dùng một thái độ dung túng y đến mức chính bản thân hần cũng thấy giạt mình.

Khi thiếu niên ngốc nghếch muốn an ủi hần, thậm chí lơ đãng còn thoát ra tính cách quật cường thuộc về y, hần rất rõ ràng kia không phải là Lạc Dương, nhưng trong nội tâm vẫn có một loại mềm mại vui sướng khác thường, không thể nói rõ, nhưng rõ ràng không phải chán ghét.

Khi nhìn thấy thiếu niên nằm trên vũng máu, nỗi sợ hãi phô thiên cái địa ập đến. Thiếu niên vẫn rất an phận đứng bên cạnh hắn, chưa từng có ý định chạy trốn, nên hắn cũng chưa từng nghĩ đến một ngày, thiếu niên sẽ rời xa hắn. Ôm thân thể tái nhợt kia trong lòng, hai bàn tay của hắn không ngừng run rẩy.

Hắn cố gắng trấn tĩnh, mà thanh âm ngày càng mỏng manh, phát ra từ đôi môi trắng nhợt kia lại làm hắn không thể không chế. Thiếu niên đến cuối cùng đều giãy dụa muốn nói nói, lắp đi lắp lại nói cho hắn biết, y là Lạc Thần, thích bánh trứng rán, thích biển rộng, thích màu xanh.... Khoé miệng thiếu niên mang theo nụ cười xinh đẹp lại thê lương, giống như hắn y sắp đi xa, cầu hắn nhớ kỹ y.

Không cần nói, không cần nói, van cầu người đừng nói nữa. Chờ ta đưa người đến bệnh viện, người khỏe lại, chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian, ta sẽ mua thật nhiều bánh trứng, mỗi ngày đều mang người đi ra biển, cho nên bây giờ, đừng nói nữa. Hắn muốn hét lớn lên, nhưng yết hầu lại nghẹn cứng. Nhìn thấy thiếu niên thở ra hơi thở mong manh, sự tuyệt vọng giống như một sợi dây, mạnh mẽ đem hắn cuốn lấy.

Thậm chí hắn đã không nhớ rõ, mình đưa thiếu niên đến bệnh viện như thế nào. Tầm biển “Đang phẫu thuật” cuối hành lang dài dằng dặc làm hắn đứng ngồi không yên, vừa hy vọng nó mau tắt đi, lại sợ hãi kết quả phải đối mặt khi nó tắt đi. Sự dày vò như dưới địa ngục này kéo dài cho đến khi hắn biết tin thiếu niên đã bình an. Không chút do dự, hắn quỳ gối xuống.

Hai mươi năm cuộc đời, hắn chưa từng tin có thần phạt. Nhưng giây phút ấy, hắn cảm tạ vị thần nào đó đã nghe được những lời cầu nguyện lộn xộn trong lòng hắn.

Bác sĩ nói, thiếu niên mấy ngày nữa mới tỉnh lại, hắn không ngủ không ăn ngồi bên cạnh y chờ đợi, không cho phép bất cứ kẻ nào thay thế. Thiếu niên nhắm mắt, nằm ở trên giường, hắn ngồi bên cạnh, dùng tay xoa xoa khuôn mặt tái nhợt kia.

Có đôi mi cong cong giống Lạc Dương, có đôi môi mím lại giống Lạc Dương, có khuôn mặt sạch sẽ dễ nhìn giống Lạc Dương. Chưa từng có lúc nào hắn lại tỉnh táo đến thế, hắn nhận ra sự đau lòng bối rối mấy ngày nay của hắn cũng không phải vì Lạc Dương.

Thiếu niên trước khi hôn mê đã nói: Ta là Lạc Thần, xin người hãy nhớ kĩ. Hắn bỗng nhiên phát hiện, người thiếu niên dám trả giá sinh mệnh vì hắn này, hắn chưa từng hiểu biết y. Hắn vẫn luôn cho rằng người này là “Lạc Dương”, chưa từng tìm hiểu xem y thích ăn cái gì, muốn làm cái gì, thậm chí ngay cả tên của y, hắn cũng chưa từng để ý.

May mắn, ông trời cho hắn một cơ hội tới bù lại tất cả.

Người là Lạc Thần, là Lạc Thần của ta. Từ nay về sau, từng điểm từng điểm về người, ta sẽ dụng tâm nhớ mãi, ta sẽ dùng cả đời, đến hiểu người.

8. Chương 8

Lạc Thần, chính là một ngôi sao rơi xuống phạm trần. Trong lúc làm tình, đôi khi sẽ có những câu nói buồn nôn, hắn nhẹ nhàng nỉ non bên tai của thiếu niên, làm cho y xấu hổ đến mức toàn thân đỏ lên mà không có chỗ trốn, bộ dáng xấu hổ đến mức sắp khóc vô cùng động lòng người. Không hiểu tại sao trước kia hắn lại nghĩ y giống Lạc Dương. Hiện tại, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lạc Thần có một mái tóc ngắn gọn gàng, đuôi tóc hơi hơi bay lên nhìn rất phần chắn, Lạc Thần thích ăn bánh trứng rán, cầm túi bánh dính đầy mỡ, chán ngấy, vậy mà y lại ăn rất vui vẻ, giống như một con mèo con, đôi môi mềm mềm nộn nộn dính mỡ bóng loáng. Lạc Thần thích ngắm biển, giống một đứa trẻ hô to với sóng biển. Lạc Thần thích cười to, cười thật thoải mái, khi cười còn để lộ ra hai bên răng nanh, bộ dáng rất đặc ý. Lạc Thần đi học bỏ túi ban đêm, khi trở về hắn liền cầm đầu chiến đấu với mấy đề toán học. Y ngoan cố cự tuyệt sự giúp đỡ của hắn, nhìn thấy hắn đến gần liền thét chói tai “Không được lại đây!”

Những biểu tình này không bao giờ có khả năng xuất hiện trên người Lạc Dương, chỉ thuộc về ngôi sao của riêng hắn, là một ngôi sao quật cường lại trong sáng thuần túy rơi xuống bên cạnh hắn.

Bộ dáng của một nam hài hai mươi tuổi còn đầu trí với đồng sách vở quả thật rất hấp dẫn, vì khó hiểu mà đôi môi bị cắn cắn, làm người ta rất muốn hôn lên. Hấn nghĩ như vậy, và cũng làm như vậy, rón ra rón rén đi đến bên cạnh y, quay mặt y lại, sau đó liền hôn lên đôi môi mềm mại của y. Trong miệng thiếu niên có vị kẹo sôcôla ngọt ngào, y rất cuộc thích điểm nào ở thứ ngọt đến chết người ấy cơ chứ? Đầu lưỡi tận tình đòi hỏi, cho đến khi vừa lòng mới chịu buông ra, đem y ôm vào trong ngực. Hấn quan ra nhìn đồng sách vở trên bàn, hơi đau lòng.

“Không cần khổ sở như vậy có được không, hả?”

Hấn đã nghe y kể về toàn bộ quá khứ của mình, năm tuổi mất cha, một mình giẫy dụa lớn lên ở xóm nghèo dơ bẩn, cuộc sống cướp giật đâm đá, bữa no bữa đói, biết hôm nay không biết ngày mai, chỉ cần nghĩ đến cũng cảm thấy đau lòng. Hiện tại, hẳn nhất định sẽ đối xử với y thật tốt, sủng hấn, để y sống không cần vất vả như vậy.

Thiếu niên lắc đầu, ánh mắt rất quật cường và nghiêm túc.

“Ta muốn xứng đôi với ngươi.”

Hấn sửng sốt, sau đó hấn thu hồi vẻ mặt trêu tức, đứng dậy.

“Vậy ta sẽ chờ, chờ tiểu dã tâm của ngươi thành công.”

Tên nhóc có tiểu dã tâm kia buổi tối đi học, ban ngày cũng không rảnh rỗi, làm công việc chuyển và tài liệu ở công ty hấn. Có lẽ ngày mà y vượt qua hấn cũng sẽ không xa. Một người có tinh lực dư thừa như vậy, mà lại im lặng ở trong nhà, sắm vai Lạc Dương tao nhã, bây giờ hấn nghĩ lại, cảm thấy không thể tin được.

9. Chương 9

Lúc giữa trưa, có người nhẹ nhàng đẩy cửa văn phòng hấn ra.

“Tổng giám đốc, đây là bản kế hoạch của phòng tuyên truyền ở tầng ba.”

“Cứ để đấy đi.”

Hấn cười đứng dậy, đi đóng cửa lại, còn thuận tay khoá luôn. Hấn nhẹ nhàng đi đến, bắt được thân ảnh mặc áo khoác lam kia, đem cầm gối lên trên vai y, thanh âm cũng trở nên mềm nhẹ.

“Đã ăn cơm trưa chưa? Đợi một chút chúng ta cùng xuống dưới mua bánh trứng được không?”

Thanh niên cảm thấy buồn buồn khẽ rụt cổ lại, tròng mắt đen trong suốt tràn đầy khốn quẫn, miệng nhỏ nhắn cầu xin tha thứ.

“Không cần ... Dịch.”

Không cần biết đã từng làm ra những hành vi thân mật như thế nào, chỉ cần tứ chi lại chạm vào nhau là có thể dễ dàng làm cho Lạc Thần đỏ bừng cả mặt. Hấn lại không nhìn được, muốn trêu y một chút. Hấn ngậm lấy vành tai trắng đến mức nhìn thấy mạch máu của y, liếm liếm gặm gặm, lại thổi khí bên tai y, trêu đùa.

“Không cần Dịch, vậy ngươi cần ai, hả?”

Đôi mắt trong suốt của y quả nhiên như dự kiến của hấn, đã bật thêm một tầng hơi nước, hai má của y thì đỏ bừng lên như say rượu, hấn nâng cằm y lên, hôn y, dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng chui vào, tùy ý mà cướp đoạt.

Nhắm nháp đủ mới chịu buông y ra, khuôn mặt người thanh niên đã đỏ bừng, để mặc hấn quay người của y lại, cởi áo khoác, kéo cao áo sơ mi, làn da non mềm trước ngực của y có một vết sẹo rất nhạt màu hồng phấn, là bằng chứng Lạc Thần của hấn suýt nữa thì phải rời đi hấn. Cũng may, tất cả đều là quá khứ. Hấn

thương tiếc mà hôn lên vết sẹo, đầu lưỡi ướt át cũng liếm qua liếm lại, ngón tay không rảnh rỗi mà vuốt ve làn da bóng loáng sau lưng y.

“A...~”

Thiếu niên nhẹ nhàng rên rỉ ngã vào trên người hắn, hai người ngã ra chiếc ghế xoay lớn bằng da thật của hắn, tiểu đệ đệ của hắn dự vọng thức tỉnh, để ở ngay chân của thiếu niên, làm cho y hơi kinh hoảng một chút.

“Dịch?”

Hắn hơi buồn rầu mà đem đầu vùi vào bên cổ của thiếu niên. Hắn chỉ hứng lên mà muốn trêu đùa y một chút, ai ngờ lại biến thành tình trạng sát súng hoả như thế này? Cũng không thể trách hắn định lực không đủ, mà tại lớp học thêm buổi tối của Lạc Thần sắp thi, nên hắn đã phải nhịn mấy buổi tối.

Nghĩ nghĩ một lát, hắn vẫn quyết định không nên bạc đãi chính mình, vì vậy hắn rút dây chiếc điện thoại tuyến trên mặt bàn, ôm lấy người kia đi đến chiếc sofa lớn ở bên cạnh.

Giữa trưa, nắng chói chang, xuyên qua cửa kính sát đất, tà tà chiếu đến một góc của sofa. Người trong lòng hắn, nửa người dưới đã trống trơn, hai chiếc chân thon dài vô lực mở ra, thất lưng bị hắn nắm lấy kịch liệt cử động, bộ phận giao hợp dưới ánh sáng mặt trời nhìn thấy rất rõ ràng.

Trán của Lạc Thần đã phủ một tầng mồ hôi mỏng, làm ướt phần tóc mái ngắn ngủn, đôi môi bị cắn gât gao, vẫn không ngăn được tiếng rên rỉ chui ra từ cổ họng. Về mặt mê loạn này là vì hắn mà xuất hiện, điều này làm hắn hoàn toàn mất đi năng lực tự điều khiển, động tác ra vào nhanh hơn, hung mãnh hơn, giống như nói mê, không ngừng lặp đi lặp lại bên tai y.

Lạc Thần

Lạc Thần...

Cho đến khi thân thể mềm mại kia theo động tác của hắn mà run rẩy, chất lỏng màu trắng xẹt qua trong không trung, vẽ nên một đường cong xinh đẹp, bắn lên bàn trà màu sẫm phía trước sofa...

10. Chương 10

Sau khi hoàn thành công việc làm cho người ta thỏa mãn vô cùng, hắn hôn lên khoé mắt còn ướt át của y, cười nhẹ dỗ dành hắn. “Có gì đâu mà phải thẹn thùng?” Gần đây, hắn hình như khi dễ y hơi quá mức, nên kiểm điểm. Người trong lòng hắn hình như cũng có cùng ý tưởng, thanh âm khàn khàn lên án.

“Trước kia người không phải như vậy.”

Lúc hắn còn gọi y là “Lạc Dương”, khi làm chuyện ấy, cho dù có muốn nhiều như thế nào đi chăng nữa cũng vẫn rất quy củ, những chuyện làm y thẹn thùng như vậy hoàn toàn không có. Có lẽ lúc ấy, hắn chỉ là thực hiện những vọng tưởng đối với bạn tốt, nên không dám lỗ mãng. Còn bây giờ, hắn đã thực sự ôm người chỉ thuộc về một mình hắn, người yêu của hắn, nên mới như vậy đi?

Cẩn thận giúp y lau cơ thể, sửa sang lại quần áo, hắn nghiêm túc nói. “Bởi vì hiện tại, người là Lạc Thần của ta.” Lời nói bá đạo vô lý như vậy, ngay cả chính hắn đều phải chịu thua, nhưng thiếu niên vừa nghe lại đã hiểu ngay, nở một nụ cười thoải mái, còn để lộ ra hai chiếc răng nanh, sáng ngời giống như một ngôi sao.

Cẩn thận thu thập chiến trường, mở cửa khoá, vừa mới cắm dây điện thoại vào đã có người gọi đến.

“Tổng giám đốc, Dương tiên sinh nói...”

Lời nói còn chưa dứt, đã có người lao vào, long mi cong cong, đôi mắt trong suốt cùng khoé môi mím lại, giống y hệt người thiếu niên bên cạnh hắn. Dương Lạc Dương nhíu mày, dùng ngữ khí nhẹ nhàng mắng một câu, nói.

“Hứa Thiên Dịch, người lại làm chuyện cầm thú với đệ đệ của ta?!”

Biết thân thể của Lạc Thần ngoài hấn ra còn có Lạc Dương. Hiện giờ Lạc Thần còn chưa nguyện ý đi gặp mẹ đẻ, nên bọn họ cũng không miễn cưỡng y. Sau khi ăn uống no đủ, tâm tình của hấn tốt lắm, dương dương lông mi tự đắc với bạn tốt.

“Lạc Dương, hấn là tình nhân của ta.”

Từ khi biết quan hệ của hấn và Lạc Thần, người bạn tốt này hẳn cảm thấy hấn không bằng cầm thú, dù dễ song bào thai đệ đệ của chính mình, cũng không ngừng khuyên Lạc Thần rời bỏ hấn. Lạc Dương tao nhã như vậy mà bây giờ sắp biến thành Đường Tăng, lải nhải không ngừng. Tại sao đến tận bây giờ hấn mới phát hiện ra, bạn tốt của hấn lại bị bệnh “luyến đệ” nghiêm trọng đến mức như vậy?

“Hấn còn nhỏ, căn bản không biết hấn là yêu đàn ông hay yêu phụ nữ, người không cần hại hấn!”

Hấn thở dài. “Lạc Dương, hấn chỉ nhỏ hơn người mấy phút tuổi, và kém ta bốn tuổi mà thôi.”

Lạc Dương còn cố khuyên nhủ. “Thiên Dịch, làm loại chuyện cầm thú này với một người có khuôn mặt giống y hệt ta, người không cảm thấy áy náy với người bạn tốt của mình hay sao?”

Thiếu niên ngồi bên cạnh hấn thân thể cứng đờ, y biết đây là khúc mắc của hấn. Hắc cười, kéo lấy thắt lưng của Lạc Thần.

“Nhưng mà hấn, ngoài khuôn mặt giống người ra, thì chỗ nào cũng không giống.”

Tất cả đều đã là quá khứ, hiện tại trong mắt hấn tất cả đều là Lạc Thần, là ngôi sao nhỏ rơi xuống phạm trần, thích ăn bánh trứng rán, thích ngắm biển, mỗi lần cười lộ ra hai viên răng nanh. Lạc Dương đối với hấn chỉ còn là một người bạn tốt, còn nhiều nhất là kiêm thêm thân phân “cha mẹ vợ”.

Lạc Dương chưa từ bỏ ý định. “Lạc Thần, quay lại với đại ca đi, những thứ hấn đưa cho người ta đều có thể cho được.”

Lại nữa, hấn đau đầu mà chống trán, bắt đầu lái sang chuyện khác.

“Lạc Dương, người tìm ta có việc gì? Chẳng lẽ chỉ vì mỗi chuyện này? Chuyện làm ăn cùng với tập đoàn bất động sản kia sao rồi?”

Quả nhiên người bạn tốt Lạc Dương cười vân đạm khinh phong của hấn chuyển sang nổi trận lôi đình. Về việc dây dưa giữa Lạc Dương với một vị giám đốc của tập đoàn bất động sản nào đó, đây lại là một câu chuyện khác.

Mà câu chuyện này, kết cục của nó là như vậy....

Y gặp hấn, y trở thành ngôi sao độc nhất vô nhị trong sinh mệnh của hấn. Từ nay về sau, sẽ luôn luôn yêu thương quý trọng nhau.

TOÀN VĂN HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-duong>